

Sygn. akt V Ca 133/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Magdalena Daria Figura

Protokolant: Katarzyna Wyszogrodzka

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2023 roku w Warszawie

sprawy z powództwa K. J. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dnia 24 lutego 2021 roku, sygn. akt II C 388/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od K. J. (2) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 900 złotych (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Magdalena Daria Figura

Sygn. akt V Ca 133/22

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę, że Sąd II nie zmienił ani nie uzupełnił ustaleń faktycznych Sądu I instancji, jak również nie przeprowadził postępowania dowodowego Sąd Okręgowy na podstawie art. 387 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 07 listopada 2019 r. zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy i w dalszej kolejności dokonał właściwej jego oceny. W konsekwencji ustalił stan faktyczny odpowiadający treści tych dowodów. Dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, czyniąc je równocześnie integralną częścią poniższych wywodów.

Dokonując analizy złożonego środka zaskarżenia dojść należy do przekonania, iż istota apelacji sprowadza się do oceny kwestii przedawnienia roszczenia powódki. Ustalając przepisy mające zastosowanie w kwestii terminu przedawnienia w niniejszej sprawie w pierwszym rzędzie należy wskazać na brak zastosowania art. 205c ust. 7 Prawa lotniczego, przewidującego roczny termin przedawnienia dla roszczeń majątkowych pasażerów z tytułu przewozu lotniczego, który to wszedł w życie wcześniej, w dniu 1 kwietnia 2019 r. – na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy Prawo lotnicze oraz niektórych innych ustaw. W świetle art. 15 ustawy zmieniającej przepis art. 205c ust. 7

stosuje się wyłącznie do przewozów lotniczych wykonanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, co nie miało miejsca w tej sprawie, jako że odwołany lot miał mieć miejsce w dniu 25 lipca 2018r.

Roszczenie pozwu zostało wywiedzione w oparciu o regulację rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Wskazany akt prawny nie zawiera żadnych regulacji w zakresie terminów przedawnienia roszczeń o odszkodowanie za opóźniony lub odwołany lot.

W wyroku z dnia 22 listopada 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. C-139/11 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że terminy przedawnienia dla roszczeń z tytułu opóźnionych lub odwołanych lotów są ustalane zgodnie z przepisami każdego państwa członkowskiego. Rozbieżności w orzecznictwie sądów polskich w zakresie terminu przedawnienia, jaki powinien być stosowany do roszczeń odszkodowawczych za opóźniony lub odwołany lot zostały ujednoczone uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. (III CZP 111/16), w której Sąd Najwyższy jednoznacznie orzekł, że termin przedawnienia dla wyżej wymienionych roszczeń – na podstawie art. 778 k.c. – wynosi jeden rok od daty lotu. Jednocześnie w przytoczonej uchwale Sąd Najwyższy obszernie odwołał się do innych aktów prawnych regulujących kwestię przedawnienia, w tym do powołanej przez stronę powodową w apelacji Konwencji montrealskiej i przewidzianego w niej dwuletniego terminu przedawnienia, której zastosowanie Sąd Najwyższy jednoznacznie wykluczył.

W świetle powyższego uznać należało, że w sprawach o odszkodowanie za opóźniony lot (odbytych przed 1 kwietnia 2019r.), co do zasady zastosowanie powinien znaleźć roczny termin przedawnienia, przewidziany w art. 778 k.c. jak też wskazywała strona pozwana.

W tym stanie rzeczy główny zarzut apelacji, zmierzający do obalenia zasadnie przyjętej przez Sąd Rejonowy tezy o przedawnieniu roszczenia musiał zostać oddalony.

W dalszej kolejności na uwzględnienie nie zasługiwały również kolejne zarzuty apelacji w tym w szczególności także zarzut naruszenia, art 778 k.c., który w ocenie apelującej nie miał zastosowania do roszczeń o zadośćuczynienie i odszkodowania za utracony zarobek, a także zwrot kosztów wyżywienia i zakupu leków. W tym to kontekście ponownie wyjaśnić należy, że przyznana powodce przez pozwaną kwota 600 euro, której wysokość została określona bezpośrednio w przepisach i wypłacona na etapie postępowania reklamacyjnego wyczerpywała roszczenia pozwanej wynikające z odwołanego lotu, zaś roszczenia związane z krzywdą, a więc uszczerbkiem na zdrowiu jakiego doświadczyć miała powódka istotnie nie zostały wykazane. Powyższego twierdzenia nie mogło jednocześnie zmienić ewentualne orzeczenie Sądu o dopuszczeniu dowodu z zeznań powódki czy świadka M. R., którzy przecież zeznając na okoliczność przebiegu zdarzenia nie zajęliby wiążącego stanowiska co do konsekwencji zdrowotnych odwołanego lotu pozwanej. Wiążącym w tym zakresie byłaby jedynie opinia biegłego, tym niemniej wniosku o przeprowadzenie takiego dowodu powódka nie złożyła. Odnosząc się zaś do samej instytucji odszkodowania z tytułu opóźnionego lub odszkodowanego lotu przypomnieć należy, że jest to świadczenie, którego celem i funkcją jest właśnie ryczałtowe zniwelowanie szkody powstałej w wyniku nieprawidłowego (nienależytego) wykonania umowy przewozu lotniczego, zawartej między pasażerem, a przewoźnikiem, poniesionej przez pasażera w związku z odwołaniem/opóźnieniem lotu. Szkoda pasażera polega zarówno na straconym czasie i innych niedogodnościach związanych z opóźnieniem lotu – co istotnie stanowi szkodę niemajątkową, niemniej może mieć również charakter szkody majątkowej. Omawiane odszkodowanie ma na celu naprawienie szkody bez konieczności wykazywania zarówno jej rozmiarów, pozostających w normalnym związku przyczynowym z opóźnieniem/odwołaniem lotu, jak też jej charakteru: majątkowego czy też niemajątkowego. Ponadto, wysokość tego roszczenia nie jest uwarunkowana cechami osobistymi uprawnionego pasażera, co niewątpliwie stanowi konieczną cechę zadośćuczynienia. Nie są to roszczenia dochodzone z tytułu dokonanego przez pozwanego deliktu. Niewykonanie lotu lub wykonanie go w innych godzinach niż wcześniej z pasażerem uzgodnione zdecydowanie bardziej podobne jest do niewykonania/nienależytego wykonania umowy, podlegającego reżimowi odpowiedzialności kontraktowej.

Można więc stwierdzić, że odszkodowanie dochodzone na podstawie rozporządzenia nr 261/04 ma charakter mieszany – co oznacza, że zawiera w sobie ryczałtowe naprawienie zarówno szkody majątkowej, jak również krzywdy, wyrządzonej faktem opóźnienia bądź odwołania lotu. Należy wskazać, że strata czasu wiązać się może zarówno z dolegliwością w sferze czysto emocjonalnej, jak również z uszczerbkiem majątkowym, zarówno w postaci straty rzeczywistej, np. opłaconej doby hotelowej, niewykorzystania w całości opłaconej usługi turystycznej, kosztów parkowania samochodu, kosztów niewykorzystanego biletu na dalszą podróż, kosztów przechowywania, czy też w postaci utraconych korzyści, np. utraconego zarobku. Skoro omawiane odszkodowane przysługujące pasażerowi za opóźniony/odwołany lot, wywodzone z rozporządzenia nr 261/04, stanowi zryczałtowaną karę ustawową za nienależyte wykonanie zobowiązania (umowy) przez przewoźnika lotniczego, służącą „uproszczonej” kompensacji dwojakiego rodzaju uszczerbku: majątkowego i niemajątkowego (co świadczy o mieszanym charakterze roszczenia), to mieści się ono w reżimie odpowiedzialności kontraktowej, a nie deliktowej i zostało już w ocenie Sądu Okręgowego zrekompensowane powódce poprzez wypłacenie kwoty 600 euro na etapie postępowania reklamacyjnego.

Finalnie odnosząc się także do zarzutu naruszenia art. 148¹ k.p.c. wskazać należało, że i on nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Cytowany przepis przewiduje bowiem możliwość wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym w dwóch wypadkach, tj. wówczas, gdy pozwany uznał powództwo oraz wtedy, gdy po złożeniu przez strony pism i dokumentów sąd uzna, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Wydanie na posiedzeniu niejawnym wyroku z uznania nie zostało obwarowane żadnymi dodatkowymi przesłankami i jest możliwe niezależnie od odmiennej woli stron wyrażonej w tym zakresie. Innymi słowy, wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym jest możliwe nawet wówczas, gdy strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, w sytuacji w której Sąd uzna, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Odnosząc powyższe do stanu faktycznego sprawy niniejszej wskazać wypada, że Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż pominięcie dowodu z zeznań powódki i świadka M. R. jest możliwe, albowiem dla jego rozstrzygnięcia nawet wykazanie i udowodnienie samego przebiegu opóźnienia lotu oraz sposobu dochodzenia roszczenia od pozwanego przewoźnika nie ma większego znaczenia. W aktach sprawy znajdują się już przecież wyczerpujące stanowiska stron, a przeprowadzenie wnioskowanych dowodów nie będzie skutkowało poczynieniem nowych ustaleń, które mogłyby skutkować zmianą stanowiska, w tym zatem znaczeniu ich przeprowadzenie słusznie uznane zostało za zbędne.

Mając na względzie powyższe rozważania apelacja powódki jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. o czym orzeczono jak w pkt 1.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania w sprawie. Na koszty te złożyła się zaś kwota 900 zł należna pozwanemu tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustalona na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Magdalena Daria Figura